

преподавание-то на граммати́ка-та; най-напредъ доста е да са раскриятъ само най-общите правила на ученика; исключения-та отъ техъ той ще научи малко-по-малко испосле. Най важно-то е да са даде на ученика, колкото са може по-скоро, възможностъ-та да докарва въ практика известни-те му правила.»

Въ малко време, некога вътре въ три, четири месеца, деца, които да сѣ са учили по тая метода, могатъ да напишѣтъ безъ никоя помощъ малко съчинение за това, което имъ се е случило когато сѣ играли или каквото сѣ правили презъ день-тъ; те пишемъ могатъ вече да излагатъ изводи изъ священна-та или естесвенна-та история, които имъ сѣ са разказвали въ приминалния урокъ; въ такова съчинение не са срещѣтъ много ортографически или синтаксически (словосъчинителни) погрешки. Такива успехи могатъ да се покажѣтъ на някои невероятни, а между това ние говоримъ същата истина, безъ най малко преувеличие.

При това трябва да са забележи, че деца-та достигатъ тия блистателни следствия безъ никакво уморяване или принуждение, но като да сѣ са забавлявали съ една приятна игра; заедно съ откритие то на тия полезни знания развиватъ са и всички-те душевни способности.

А при сегашни-те способности за упражнения, бедни-те деца твърде често седѣтъ по цели месеци на азбука-та, и по цели години надъ елементарни-те граматически правила. Те сѣ най-големо отвращение гледатъ на учение-то; училище-то става горчива чаша на техния жи-